

[Justitsministeren.]

udenfor den ved landsretten stedfundne procedure, ikke kan fremsættes uden modpartens samtykke; dog kan retten tilstede deres fremsættelse, når det findes undskyldeligt, at de ikke tidligere er fremkommet, og deres afskærelse ville medføre et uforholdsmæssigt tab for parten. Jeg tror, alle kan være enige om, at disse betingelser næppe vil blive anerkendt i et tilfælde som det her foreliggende.

Det ærede medlem sagde, at jeg under min samtale med den gamle mand havde givet ham de bedste forhåbninger om, at bevilling skulle blive givet. Det er ganske urigtigt. Jeg er her i besiddelse af mit notat fra den pågældende torsdagsmodtagelse, og dér står noteret, at jeg har lovet den gamle mand — netop for at bistå ham —, at justitsministeriet ville undersøge sagen på det foreliggende grundlag uden at besvære ham med at indsende nye andragender og iøvrigt komme med flere skriftlige indlæg; vi ville selv gøre det for at hjælpe ham. Deri kan det ærede medlem ikke lægge noget om, at jeg skulle have givet et tilsagn om bevilling, det er dog ganske klart. Jeg sidder jo ikke ved en torsdagsmodtagelse og giver bevilling til Højesteret; det er et spørgsmål, der må undersøges på grundlag af sagens akter, før man tager stilling til det.

Det ærede medlem var så inde på spørgsmålet om fri proces og sagde, at der var jo ikke tale om, at der skulle begæres fri proces i dette tilfælde. Det er fuldstændig rigtigt, at Madsen, da han var i justitsministeriet, har nævnt noget om spørgsmålet om fri proces og netop sagde, at det ønskede han ikke, for han kunne betale selv. Jeg tror også, jeg kan tilføje, at betingelsen for at give fri proces i dette tilfælde slet ikke ville være tilstede, idet det forudsætter, dels at der efter vor mening er udsigt til at vinde sagen, dels også at den pågældende er ubemidlet, og det tror jeg ikke en mand, der har villa på 7—8 værelser i Risskov, kan kaldes.

Det ærede medlem kom også med nogle betragtninger over, at det måtte være domstolene selv, der skulle afgøre, hvorvidt sagen kunne vindes eller ej. Jeg vil dog gøre det ærede medlem opmærksom på, at i en sag af den foreliggende art er efter loven afgørelsen af, hvorvidt bevilling til Højesteret som tredje instans kan gives, henlagt

til justitsministeriet; det er altså forsåvidt et administrativt anliggende.

Det ærede medlem spurgte mig ganske direkte, om der havde været sager vedrørende lejelovens § 150 og den fortolkning, der her er tale om, for hvis der ikke havde været det, sagde han, måtte sagen dog være principiel. Det er ganske forkert at tro, at en sag kan betragtes som principiel, fordi det er den første, der føres frem vedrørende en bestemt paragraf. Jeg kan ikke på stående fod sige, om der har været sager vedrørende lejelovens § 150. Såvidt jeg erindrer, har der ikke været sager af den pågældende art fremme ved landsretten; derfor kan der godt være talrige sager, som er blevet afgjort ved underretten, men det er jeg som sagt ude af stand til at udtale mig om.

Så bemærkede det ærede medlem, at den ene af justitsministeriets begrundelser vedrørende afslaget, den sidste, at sagen ikke havde videregående, betydelige følger for den pågældende, efter hans skøn var en latterlig begrundelse. Det synes jeg er meget beklageligt. Det er nemlig de ord, som retsplejelovens § 435 anvender, og det må vist være helt i sin orden, at justitsministeriet bruger den begrundelse, loven kræver.

Det ærede medlem sagde endvidere, at det var en ejendommelig fremgangsmåde, vi anvendte i justitsministeriet, når vi skulle undersøge en sag, at vi da spurgte den ene af sagens parter, nemlig Aarhus kommune, hvordan den så på sagen. Jeg ved ikke, hvordan det ærede medlem har opfattet mine udtalelser fra før, men det, jeg sagde, var sandelig ikke, at vi spurgte Aarhus kommune om, hvorvidt vi skulle give tilladelse til at sende denne sag til Højesteret. Betragtningen var den, at justitsministeriet havde en sag til overvejelse, hvor vi var kommet til det resultat, at der næppe var nogen mulighed for at hjælpe den gamle mand ved at indbringe sagen for Højesteret, men for dog — da vi havde indtryk af, at han var i en vanskelig situation — at undersøge, om der var en udvej for ham på anden måde end ved, at sagen forelagdes for Højesteret, spurgte vi Aarhus kommune, om det virkelig var nødvendigt, at kommunen insisterede på sin ret efter lejelovens § 150, eller om der rent faktisk var mulighed for, at